

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Dany Černé v právní věci žalobce: **A. H.**, naposledy na území ČR pobývajícím v Pobytovém středisku Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, Kostelec nad Orlicí, zastoupen Asociací pro právní otázky imigrace, o.s., se sídlem Plzeň, Zahradní 2078/21, IČ: 26555191, jako opatrovníkem proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á.**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 11. 12. 2012 domáhal vydání rozhodnutí, kterým by soud uložil žalovanému povinnost rozhodnout o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky, a to ve lhůtě 1 měsíce od nabytí právní moci tohoto rozsudku.

Žalobce v podané žalobě uvedl, že dne 13. 6. 2011 požádal o udělení mezinárodní ochrany a následně s ním byl dne 21. 6. 2011 proveden pohovor v Příjímacím středisku Praha Ruzyně. Poté byla žalobci pouze opakovaně doručována informace o prodloužení lhůty k vydání rozhodnutí s odůvodněním, že podklady, které správní orgán I. stupně k posouzení případu shromáždil, neumožňují vydání rozhodnutí v řádné lhůtě, která činí podle ust. § 27 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), 90 dnů ode dne zahájení řízení. Tato lhůta uplynula dne 11. 9. 2011.

Z tohoto důvodu žalobce dne 17. 4. 2012 podal podnět k opatření proti nečinnosti k ministru vnitra ČR, který však podnětu nevyhověl s odůvodněním, že zákonem stanovená lhůta pro vydání rozhodnutí neuplynula, jelikož správní orgán lhůtu pro vydání rozhodnutí v souladu s ust. § 27 odst. 1 věta druhá zákona o azylu prodloužil a žalobce o prodloužení lhůty vyrozuměl.

Žalobce v podané žalobě odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 5. 2011, č.j. 5 A 246/2010-27, ve kterém zdejší soud vyslovil názor, že lhůtou pro vydání rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu ustanovení § 80 odst. 3 věty druhé zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), se rozumí lhůta do 90 dnů od zahájení řízení stanovená v ustanovení § 27 odst. 1 věty první zákona o azylu, nikoli rovněž lhůta případně prodloužená podle věty druhé tohoto ustanovení. Podle názoru Městského soudu v Praze po uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí stanovené zákonem bez ohledu na to, zda byla prodloužena, je účastník řízení oprávněn podat podle ustanovení § 80 odst. 3 správního řádu žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti k nadřízenému správnímu orgánu. Žalobce dovedl, že ministr vnitra při vyřizování podnětu žalobce k opatření proti nečinnosti pochybil, přičemž uvedl, že v případě, že by správní orgán mohl lhůtu pro vydání rozhodnutí neomezeně prodloužovat, podnět k opatření proti nečinnosti podle správního řádu by postrádal smysl.

Kromě informací o prodloužení lhůty byl se žalobcem s odstupem téměř 12 měsíců od provedení prvního pohovoru dne 1. 6. 2012 proveden doplňující pohovor. Od tohoto doplňujícího pohovoru uplynulo již dalších 6 měsíců, během kterých byl žalobce opět pouze informován o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí. Podle názoru žalobce je doba řízení, které v době podání žaloby trvalo již téměř 18 měsíců, zcela nepřiměřená. Naposledy byl žalobce informován o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí informací ze dne 24. 8. 2012, na základě které žalovaný prodloužil lhůtu pro vydání rozhodnutí do 4. 12. 2012. Do 4. 12. 2012 tak řízení běželo již 540 dnů, což je šestinásobek lhůty pro vydání rozhodnutí podle § 27 odst. 1 zákona o azylu.

Žalobce uvedl, že specifika a složitost dokazování, kterými správní orgán I. stupně odůvodňoval opakované prodloužování lhůty pro vydání rozhodnutí, jsou v řízení ve věci mezinárodní ochrany reflektována již samotnou zákonnou lhůtou, která je delší než v běžném správním řízení. S odkazem na komentář k zákonu o azylu žalobce uvedl, že v jeho případě nejsou dány žádné nadstandardní skutečnosti, které by odůvodňovaly opakované prodloužování lhůty pro vydání rozhodnutí. Žalobce ke své žádosti předložil důkazy prokazující pronásledování v zemi původu a z toho důvodu je přesvědčen, že opakované prodloužování lhůty o dalších téměř 15 měsíců není přiměřené jeho případu. Žalobce uvedl, že skutečnost, že během správního řízení využil svého práva navrhopat důkazy, nemůže být důvodem pro prodloužování řízení až na šestinásobek zákonné lhůty.

Žalobce závěrem uvedl, že nečinnost žalovaného je v rozporu nejen s ust. § 27 zákona o azylu, ale také s čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a se směrnicí Rady 2005/85/ES ze dne 1. 12. 2005 o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka. Tato směrnice v čl. 23 odst. 2 stanoví, že členské státy zajistí, aby toto řízení (pozn. soudu: posuzovací řízení o žádosti o azyl) bylo dokončeno co nejdříve, aniž by tím bylo dotčeno přiměřené a úplné posouzení.

Žalovaný správní orgán ve vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost podané žaloby, neboť v daném případě nebyl nečinný a v řízení konal úkony potřebné k rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Dne 10. 5. 2013 vydal žalovaný rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany žalobce a rozhodl o žádosti žalobce tak, že řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. d) zákona o azylu. Žalovaný odkázal na správní spis a odůvodnění vydaného rozhodnutí.

Žalovaný dále uvedl, že dne 17. 4. 2012 podal žalobce podnět k opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu. Ministr vnitra ČR, jako nadřízený správní orgán vydal dne 10. 5. 2012 usnesení č.j. OAM-128/LE-LE05-ON-2011, jímž podnětu nevyhověl.

Žalovaný popíral tvrzení žalobce, že byl v řízení nečinný. Ve smyslu ustanovení § 27 odst. 1 využil žalovaný zákonnou možnost prodloužit lhůtu pro vydání rozhodnutí a o tomto prodloužení žalobce vždy písemně vyrozuměl. Lhůta pro vydání rozhodnutí byla dne 2. 6. 2013, přičemž správní orgán rozhodnutí ve věci vydal dne 10. 5. 2013, z čehož vyplývá, že žalovaný v řízení nebyl nečinný.

Žalovaný proto navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Ze správního spisu, který byl soudu předložen, vyplývá, že o žádosti žalobce bylo rozhodnuto dne 10. 5. 2013 pod č.j. OAM-128/LE-LE05-ZA14-2011 tak, že se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavuje podle § 25 písm. d) zákona o azylu. Toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno náhradním způsobem podle § 24 odst. 4 zákona o azylu, jelikož se mu nepodařilo doručit na adresu posledního známého pobytu v České republice. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 28. 5. 2013.

Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.

Žalovaný s rozhodnutím o věci samé bez jednání souhlasil, zástupce žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil. Soud tedy postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.

Řízení o žalobách na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je upraveno v ustanoveních § 79 až 81 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). V těchto ustanoveních jsou stanoveny podmínky pro podání žaloby, náležitosti žaloby a možný způsob rozhodnutí soudem. V případech, kdy se soud zabývá otázkou důvodnosti žaloby z hlediska věcného, pak z ustanovení § 81 odst. 1 s.ř.s. vyplývá, že soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Podle § 81 odst. 2 s.ř.s. soud v případě, je-li návrh důvodný, uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne

však delší, než kterou určuje zvláštní zákon. Podle § 81 odst. 3 s.ř.s. soud žalobu zamítne, není-li důvodná.

Z ustanovení § 81 odst. 2 a 3 s.ř.s. vyplývá, že v případě věcného posuzování žaloby může soud rozhodnout rozsudkem buď tak, že uloží správnímu orgánu vydat rozhodnutí nebo osvědčení se stanovením přiměřené lhůty nebo tak, že žalobu zamítne. Zamítnutí žaloby je vázáno na nedůvodnost podané žaloby. Žalobu je nutno považovat za nedůvodnou také tehdy, bylo-li rozhodnutí nebo osvědčení do doby, než soud ve věci rozhodl, již správním orgánem vydáno. Tomuto výkladu svědčí i samotná znění ustanovení § 81 odst. 2 a 3 s.ř.s., ze kterých vyplývá, že jiný způsob rozhodnutí, je-li rozhodováno ve věci, soudu nepřisluší. Soud tedy buď může uložit správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení nebo musí žalobu zamítnout. V případě, že rozhodnutí nebo osvědčení v mezidobí správní orgán vydal, je pojmově vyloučeno, aby mu soud rozsudkem uložit toto rozhodnutí vydat a stanovil mu k tomu přiměřenou lhůtu, neboť rozhodnutí bylo již správním orgánem vydáno. Pak nezbývá, než žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Ochrana práv žalobce spočívá v přijetí rozsudku, kterým by soud uložil správnímu orgánu zjednat nápravu, tedy vydat rozhodnutí nebo osvědčení. Účelem žaloby proti nečinnosti není konstatování, zda k nečinnosti správního orgánu došlo či nikoliv.

Vzhledem k tomu, že ze správního spisu vyplývá, že o žádosti žalobce bylo již rozhodnuto, nelze žalovanému uložit, aby o této žádosti znovu rozhodl. Proto soud žalobu podle § 81 odst. 3 zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který učil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v §103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. dubna 2016

JUDr. Karla Cháberová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: K.